

Иван Вазов
Българинът в Букурещ

I

Букурещо чудний,
о, боерский град,
шумен, многолюдний,
хубав и богат.

Тебе тука лея
ситни стихове,
тебе, граде, пея
в тия часове;

всичко в теб се пери
сред шум, трясък, бой
и въздух трепери
в Поду Могошой.

II

Ето че се спира
странник удивлен,
гледа и се взира
смаян, заглушен.

Гледа непознати
вещи, чудосий,
среща с? брадати
хора с паларий.

В лавките кристални
скъпотий лъщът,
в улици безкални
каляски трещът.

Ей там се навалят,
тук бързо търчат,
ту шапките свалят,
ту шумно гълчат.

Тоз пристига, сгазва
пътник ил съсед,

пardonът му казва
и бяга напред.

III

Но ей друга гледка:
в пъстро деколте
гиздава гризетка
в пътя полете.

Гледа бели плещи,
стан и нежен врат,
но биржар: пазещи! –
вика му отзад.

Бяга он от тука
със потайна скръб,
със тогоз се чука,
друг го муши в гръб.

IV

Вечер, кат лампади
слънцето менят,
широките стради
по-силно гърмят.

В бричките разкошни
дамите лъщят
и кат визий ношни
губят се в шумът.

Млади тук и стари
тръгват на разход,
градини, булвари
се пълнят с народ.

Пищните отели
бляскат във огън,
навред загръмтели
шум, музики, звън.

Но някои красни
от шум се бойът
и вече безгласни
с амуриите спийт.

V

Ей ни в Чишмеджиу!
Лабиринт горист,
сенки, самотия,
вир кристален, чист!

Народът в алеи
се разхожда с шум
и в въздух се лее
сладостен парфум.

Музика гръмлива
весело ехти
и духа упива
в най-страстни мечти.

Хубави Диани,
всите a'la gras,
пълнят с обаяние
таз страна добра.

Тамо до буфета
мъжете седят,
чай, бира, кафета
пият и гълчат.

Какъв вид! А ето
сред лъскавий свет
деколте напето
с най-нежен корсет.

Кокетка се лута
и иде насам,
но в тая минута
усмихна се там.

И ето почтено
един офицер
с копи позлатено
става й кавалер.

А татък в гъстака
през тихият вир,
де в сенките, в мрака
владей вечен мир,

ти можеш угади,
съгледа едвам
някои дриади,
що крият се там!

VI

Тука за жената
още думи две:
тя краси земята,
ангел – пък небе.

Ак и тъй прехвален,
но без красний пол,
Букурещ е кален,
подивял и гол.

VII

Късно веке става!
Време е за сън,
мен ми се доспава:
из театра вълн!

Ламби светят, бляскат,
улици гърмят,
камшиците пляскат,
каруци трещът.

Пиенци лудуват,
народ кат порой,

биржарите псуват,
вик, плясък и бой.

Брат губи сестра си,
а майка – синът,
тоз пуца жена си,
а тя пък – мъжът.

Но ней се обажда
конте изведнъж
и нежно замаяща
любезният мъж!

VIII

Но веч толкоз стига!
Сбогом, Букурещ!
Не остана книга;
ща си ида пеш!

В теб от твар се лесно
виждам отърван,
казвам си го честно:
нямам нито бан!

1871

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8407>]